

so dovolj snubačev, ali nobeden jim ni bil všeč, nazadnje so pa ostale stare device. Jaz bi svetoval dekletom, naj na plesih posebno nič ne verjamejo moškim. Vse je laž, kar jim pravijo. Pripovedovati jim morajo pa mnogo, ako bi jim ne, bi rekle: Oj, kako dolgočasni so ti moški, nič nas ne zabavajo. Jaz moram reči, da so mnogokrat oni moški boljši, ki se ne prilizujejo tako. Mnogokrat se je zgodilo, da je odrekla dekle svojo ljubezen ljubimcu le zato, ker ji ni toliko lepega pravil kot drugi; ali kako strašno se je spekla navadno. Pa vendar to ne odstraši nobene. Pri babah imajo le babjeki prvo besedo. Najbolj prevzetne so pa tako imenovane učene ženske, o katerih pa enkrat pozneje kaj pregovorim.

Pustimo tedaj otroke otroke biti. Nič drugega jim ne pustimo kot to, da so otroci. Čemu so nam bodoči dvorni svetovalci, čemu bodoči doktorji, čemu bodoči učenjaki, če se ne moremo ponašati s tacimi, ki so že? Jaz poznam mater, ki je vedno pravila sinu, da bo glediščni igralec, dala ga je k gledišči, ali tam so izpoznali, da je za to čisto nesposoben, in zdaj je krojaški učenec. Marsiktera mati je vodila svojo hčer na sto in sto plesov, da bi jo občudovali moški, ter se tergali za njo, ali še pogledal je ni nobeden. Ponos, ako je prevelik, je vedno smešen. Neumno bi pa bilo, ako bi hoteli postati na vsak način smešni.

(Dalje prih.)

Dr. Jakob Zupan.

Kakor se opisuje dr. Zupan v Danici Horvatski, Slavonski i Dalmatinski l. 1835, tako je po nemški opeval že velikega učenjaka in pogoječega rodoljuba, kateri je pripravljen bil vse žertvovati ilirski svoji domovini in bratom jugoslovanskim, vdani mu prijatelj Franz von Hermannsthal v „Illyr. Bl.“ l. 1831 št. 35 na pr.:

Dem Doctor und Professor Jacob Zupan.

In einer Zeit, wo kaum sich Weib und Mann,
 Wo kaum das Kind sich und die Mutter liebt,
 In einer Zeit, die zu verscholl'nem Bahn
 So Zärtlichkeit als Freundestreue schiebt;
 In einer Zeit, die nach Procenten schächt,
 Und hungernd sucht, was sich mit Händen greift,
 Wo auf den Thron sein Ich ein jeder setzt,
 Und Lieb' als felt'ne Alpenblume reißt;

In solcher Zeit liebst Du das ganze Land,
 Das Dich gebär und Deine Sprache spricht,
 Pflegst jedes Blümchen Du mit treuer Hand,
 Das hier und dort auf heim'schen Boden kriecht,
 Hast Du ein liebend Aug' für jeden Baum,
 Der jung aus der verwandten Erde steigt,
 Und ist Dein höchster Wunsch und schönster Traum,
 Das Glück, das hold sich Deinen Bergen zeigt!

In solcher Zeit hast Du ein offnes Herz
 Für jeden Klang aus brüderlichem Mund;
 Sey's Mensch und Berg, sey's Wiese, Bach und Erz,
 Auffassend gibt sich Deine Liebe kund!
 Dieselbe Seele, die in freud'ger Luft
 Sich in die Schönheit heim'scher Alpen senkt,
 Fühlt keinen Schlag in ihrer warmen Brust,
 Bei dem sie nicht der heim'schen Brüder denkt!

Erquickend ist's, zu schau'n in solche Gluth,
 Die aus gereiftem Mannesbusen spricht,
 In solchen Liebesbern, der Wunder thut,
 Und mit Begeist'ring selbst den Frost durchglüht,
 In solch ein Herz, das durch die kalte Zeit
 Die Himmelswärme seines Ursprungs trägt,
 Und frei und kühn, was sie als Nichts verschreit,
 Vor aller Welt mit Priesterhänden pflegt!

Gewährung sey's, was Deine Wünsche krönt!
 Die Sprache blühe, die Du bildend liebst;
 Von ihren Liedern sey das Land durchtönt,
 Dem Du Dein Leben ganz zu eigen gibst;
 Jedweßes Thal, und jede Hütt' im Thal,
 Und Berg und Wald soll lebensfrisch gedeih'n,
 Du aber sollst in langer Jahre Zahl
 Genos' und Förderer dieses Lebens seyn!

Franz von Hermannsthal.

Še bolj znamenita pa je čestitka, ktero so tiskano svojemu profesorju l. 1832 — tedaj že v pravdi — o njegovem godu poklonili dijaci bogoslovci. Zložil jo je bil umetno, prav v duhu učenikovem, verli Emanuel Jožef Kovačič, kateri je še učenec skušal se že s svojim učnikom tudi v Čbelici (gl. Jezičen. str. 5, 9.), 'z naslovom:

Visoke časti vrednimu Gospodu Gospodu Zupan Jakopu, Doktorju S. P. itd. itd. Duhovšna mladost perviga leta. V Ljubljani, natisnil Jožef Blaznik, 1832.